

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hónapra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
 PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben.
 Hova az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólítások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda:
 PÉCSÉTT, Mária-utca 1-36 szám
 I. EMELET
 hová a lap szelvény részét illető minden közlemény intézendő.
 —
 Kéziratok vissza nem adódnak
 —
 Hirdetések
 a kiadóhivatalban vétetnek 151

Közegészség, köztisztaság.

Pécs, 1895. július 12.

Nem hiába török uralom alatt állott hosszú ideig Pécs városa, de a keleti vonásokat sok tekintetben mind a mai napig nem tudta levetkőztetni. A kádi egyszerű bölc kormányzata, mely mindig az elődök által már jól kitaposott ösvényen halad s azokat, kik valami újítást akarnának behozni, felforgatóknak tartja, átöröklődött a városunk ügyeit kormányzó tanácsra, illetőleg annak erélyes fejére, ki mellett a többi tanácsstagoknak csak annyi a befolyásuk a város kormányzatára, mint a püspök mellett a káptalannak az egyházmegye dirigálására.

De a város lakossága is hiven követi török elődeinek nyomdokait; gondolkodni s véleményének ott, a hol kell, érvényt is szerezni dehogyan jutna eszébe, mikor sokkal kényelmesebb dolog mindent a magas felsőbbbségtől várni s ennek intézkedéseibe keleti fatalizmussal szó nélkül belenyugodni.

Városi hatóság és lakosság így kölcsönösen támogatva és kiegészítve egymást, haladunk lassan, de csak azért, mert a világ folyása gyors haladásában taszigál bennünket, a gépezetet a magunk eszével és igyekezetével hajtani eszükbe sem jut.

Mig a nagy magyar alföld városai, melyek csak pár évtized előtt is sárfészkek vagy homokbuckák voltak, melyeknek utcáin végigfektetett deszkapadló vagy falabak képezték az egyedül lehetséges közlekedési eszközöket, napjainkban már mint modern berendezésű városok fogadják a látogatókat; széles, egyenes utcáikkal, pompás kövezettel, ragyogó tisztasággal, üde, kellemes levegővel, kényelmes és olcsó közlekedési eszközökkel kedvező benyomást tesznek az idegenre: addig a mi városunk, legalább a mi a külső benyomást illeti, megmaradt abban az állapotában, a melylyel századok óta dicsekedett: messziről pompás fekvésénél fogva, számos templomaival és sok nagy épületeivel mosolygó, modern nagy várost mutat, de ha az ember beleteszi a lábát, szétfoszlik az illúzió, mert piszkos, poros vagy sáros, girbe-görbe utcákat talál, hepe-hupás kövezettel, mérgegrága fiakkerekkel, szemetes piacokkal, bűzös folyókákkal

s a többi keleti városok egyéb számos kellemeivel fűszerezve.

Szinte halljuk minderre a mérges replikát, hogy a városi tanács nem tolhatja szép rendbe a házakat, hogy az utcák egyenesek legyenek; csatornázás hiányában nem tilthatja el a házi szennyviznek az utcára való bocsátását; nem járhat minden kocsni nyomában, hogy a róla lehulló szemetet, port felszedje stb.

Éppen ezekben s az ezekhez hasonló szokásos mentségekben fekszik az az indolencia, a mely városunkat igazán modern színvonalra emelkedni nem engedi. Mert hasztalan emelkedik utcáinkban egyik palota a másik után, ha nincs az egész város területére kiterjedő szabályozási tervünk, mely a városnak jövő szabályos képét hiven tüntetné fel, s a melyhez minden újabb építkezésnek kivétel nélkül szigorúan alkalmazkodni kellene. Hisz minden egyes új építkezés, mely a régi szabálytalan vonalon vitetik keresztül, 50—100 évre veti vissza az illető utca szabályozását.

Csatornánk, az igaz, nincs, de addig is, míg lesz, nem lehetne a házi szennyvizet is ugyanaz alá a szabály alá vonni, mint a házi szemetet? Ha a szemetet nem szabad az utcára szórni, mért szabad a szennyvizet oda bocsátani? A szennyvizet is össze lehetne gyűjteni minden házban s kivitetni, mint a szemetet, de hát ez újítás volna, tehát fölösleges. Ha öregapáink megélhettek a kényelmes folyóka rendszer mellett, mi sem halunk bele.

Hát a por, meg a sár! Ebben dűlködünk ám aztán még csak igazán. A városnak ugynevezett ujjászületési korszakában, a mióta t. i. az egy millió törzstökét elköltöttük s ugyanannyi adósságot csináltunk, behálóztuk városunkat makadam utvonallakkal, úgy hogy most már tíz kilométernyi makadam utunk van, melyből felénél több a belvárosra esik.

Persze ez a makadam is speciális pécsi módra van készítve, jó puha mészkővel és a hatóságilag kedvezményezett u. n. mecseki aszfalttal, agyagos murvával bevonva, mely aztán kifogyhatlan forrása a pornak és a sárnak.

Mit szólunk aztán közttereinkről, melyek teljesen az isteni gondviselés gondozására vannak bízva, s ezt már annyira megszoktuk, hogy menten a megfigyelő osztályra küldendők azt, ki pl. azzal az ideával állna elő, hogy piacainkat is jó lenne talán kikövezni. Igaz, hogy a piacok nagy jövedelmet hajtanak a városnak, igaz, hogy házi-asszonyaink nyáron por-, télen pedig sár-tengerben kénytelenek gázolni, amikor bevásárlásaikat végzik: de hát ki gondolna nálunk arra, hogy ezen segíteni kellene. Hogy is ne, ha nagyanyáinknak nem derogált a piacon porban meg sárban uszni, ugyan mit finnyáskodnak a mi hölgyeink! Nem elég, hogy minden hetivásár után egyszer felsöprik a piacokat, sőt ha nagy a por, söprés előtt még fel is öntözik azokat egy öntözőkannával!

Igaz, hogy más városokban, hol vízvezeték van, napjában többször fel szokták nyitni a hidrantsokat s végig öntözik velük az egész várost; igaz, hogy az idén nekünk is van vizünk bőven: de hát azért nálunk most is csak literszám mérik az öntözővizet, a miben különben nagyon bölc politika rejlik: nem jó vízbőség idején sem elkényeztetni az eltikkadt publikumot bőséges öntözéssel, mert annál nehezebben nélkülöznék ezt vízszükség idején.

Ennek a politikának a kifolyása bizonyára az is, hogy a Majláth-téren, hol hetenkint ezrével gyűlik össze a vásáros nép, hol legutóbb bérkocsi állomást is csináltak, nincs egy közút, s a vásárosok, kik busás helypénzt fizetnek, nem kapnak egy korty vizet, a bérkocsisok pedig házalni járnak a pitlivel, ha lovaikat itatni akarják; a fiakerállomásnak öblítéssel való tisztántartásáról persze más városok példájára nálunk szó sem lévén. Nem vagyunk mi majmok, hogy másoknak mindent utána csináljunk.

Hogy nálunk ilyenek a köztisztasági viszonyok s ennek megfelelő a közegészség is, azt valamennyien régen tudjuk, de vétenénk az ősi hagyományok ellen, ha ezeket megbolygatnók, inkább hadd teljenek temetőink az utca pora által elroncsolt tüdejű emberek ezreivel, mert hát a következetesség a földolog, azért maradjon minden a réginél.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A bölcső.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Akkor ismerte meg Turbéli Sándor a feleségét, mikor ez még a városban cselédkedett; az ő domboru mellén meg sárgapitykés, pirosajtókás katonablúz betvenkedett.

Lassau, majd hogy nem ajjal-bajjal ment az ismerkedésük.

A leány cselédképen került a városba, nem hozván magával ide egyebet az anyó jó tanácsainál; hanem ezeket aztán az utolsó betűig eszében tartotta. A szívet, vagy inkább a keserves kis keresményét okkupálni készülő hadfit mindenáron el akarta az utjából rezzenteni:

— Kőll is nekem az ilyen kéknadrágos ugri-füles, aki ma itt, holnap meg tudja Isten hun-merre? Nem azért igyekeztem el a falunkból, hogy itt elpotyázzam a becületemet akárki kedvéért, hanem hogy az anyó kis telkén fekvő adósságot kikeressem a tíz körmőmmel. Mit, hogy nem hiszi? . . . pedig így van, akár hiszi, akár nem.

A természetes, vállas infanterista részéről még sokkalta nagyobb akadályokba ütközött az ismerkedés folytatása.

— Kutyamód zsugorog ez a leány a pénzivel, — gondolá sokszor úgy lefekvés előtt a kaszárnyában. — nem olyan szives ez, mint a fajtábeliek, kik az utolsójukat is megosztanák az ember gyerekivel. Kergébb vagyok a kergénél, hogy időt vesz-

tegetek érte. Menjen is ám feléje a . . . ej, majd hogy rosszat mondat velem . . . !

Aztán két-három hétig csakugyan beszűntek a találkozások. Hanem mikor a Sándor blúzára két-két fehér csillagot varrt a századnájder, fölfortyant a káplár urban a büszkeség:

— Isten neki, még az egyszer ellépek hozzá, — mondá kunkori kis fekete baszuját sodorgatva, — legalább lássa, hogy káplárt nem kovászból gyúr az Uristen.

De a soványképu, vékonydongájú leány savószinű szemének fényét nem vették meg a káplár ur caillagjai. Egyszer-kétszer végigmérte a legényt s kezét könnyedén csipőre téve mondá:

— Eztán már bőviben válogathat a tollas káplapot viselő lányok között is. Nem is t'om, minek fárad az ilyen cseléd után, kinek a szegényes rajta-valója mindene? Ej, sietek, hátha máris kerestek. Isten áldja meg!

Erre hirtelen besurrant az ajtón. A legény meg utánna s jobb karját elkapva a kissé meghökkent leány elé állva, vitéz káplár urhoz éppen nem illő bátortalansággal dadogá:

— Hát izé . . . Naca! most aztán vége legyen ám a sok ingyen szóbeszédnek, a'szondom! Törjük meg a kenyeret, hadd lám jó szívvél van-e hozzám. Izé . . . mit is akarok csak no? . . . egy év múlva kikerülök a fegyver alul; nekem sincs semmim, ha maga is jónak gondolja: tegyük össze a szegénységünket, talán kikerül belőle egy sütet kenyérre való? . . .

A katonruhás kis cseléddel mintha megfordult volna ez a parádés-palotás nagyváros. Az ajtókilincsbe fogódzott, nehogy elessék. Az ajkai is mintha meg-

rándultak volna. Csak alig-alig, hogy nagy nehezen vissza tudta tartani a pityergést . . . De nem is tudta . . . Halovány arcát előntötte könnye árja, melynek sűrű csöppjein keresztül olyan szép szivárványos színben látta maga előtt a káplár ur piros sallangos katonamunduráját, melynek szurós posztóján olyan jól esik a szívnak a zokogás:

— Erre soh'se mertem volna az én buta eszemmel gondolni. Isten bizony nem mertem volna! Még ma megírom Kebelére anyónak a hirt három stemplis levélben. Hadd örüljön a szüle is.

— Ugy ugy Naca, majd inkább én is firkantok valamit a levélre, hogy annál nagyobb legyen az ereje. De bele ird ám, hogy még csak kerek egy esztendő . . .

— Se több, se kevesebb, csak egy esztendő, ugy-e Sándorom lölköm? Addig meg én majd csak töpögetem tovább a garast garásra, úgy hogy alig veszszük észre, mikor maholnap hasakerülünk az anyó födele alá. Ugy-e Sándorom ödös?

— Ugy a'! . . .

Már harmadik esztendeje, hogy a Turbéli-párt összekötötték a stórával. Azóta sok jón, rosszon mentek keresztül.

Az adósság egészen lefogyott a telekről. A ház tűzfalat, meg új nádlást kapott. A meglévő vagyontkához a szomszédéból is vettek egy jókora beleadást paja-fundusnak, meg istállónak, meg két szép fejős állatot, meg két javabeli vonóstinót hajtottak haza a lendvai vásárról. Igaz, hogy pirkadástól esürkületig huztak-vontak, no de volt is látszata az igyekezetnek.

* **Tisztújítás a vármegyénél.** A belügyminiszter július 3-iki kelettel 57366 sz. a. a következő körrendeletet intézte valamennyi vármegye közönségéhez:

„Az 1889. év december havában megejtett általános tisztújítás alkalmával hat évre megválasztott vármegyei tisztviselők megválasztása a f. év december 31-ik napján lejárván, — felhívom a vármegye közönségét, hogy az általános tisztújításnak az 1886. évi XXI. t. c. 79. §-a értelmében az év vége előtt leendő megtartása iránt kellően intézkedjék. Nem kételem ugyan, hogy a törvényhatóság teljes tudatával bír ama felelősség súlyának, mely a tisztviselők választása tekintetében részére biztosított jognak gyakorlásából reá hárul, — mind a mellett kötelességemben állónak tartom a vármegye közönségét tájékoztatni azon szempontokról, a melyeknek jóakaratu megfigyelése fogja legfőbb biztosítékát szolgáltatni annak, hogy a törvényhatóság közigazgatás valódi szakértelmet, igaz kötelességérzetet a ezzel párosult hivatali buzgóságot igénylő sokoldalú teendőinek ellátásáról megnyugtató módon gondoskodva leend.

Föltétlenül ragaszkodnom kell ahhoz, hogy a megválasztott egyének a tisztviselők minőségéről szóló 1883. évi I. t. cikkben az egyes hivatali állásokra előírt elméleti minősítésnek birtokában legyenek. A mennyiben pedig valamely tiszt állásra törvényszerű elméleti minősítéssel nem bíró egyén a törvény 34. §-ában foglalt kedvezmény alkalmazásával fogna megválasztani, elvárom a vármegye közönségétől, hogy a törvény szóban levő kedvezményét, az előfordulható esetekben csak a legszigorubb értelmezés mellett alkalmazandja s ezen kedvezményben csak oly egyéneket fog részesíteni, kik a tényleges szolgálat terén teljes hasznavehetőségüknek, gyakorlati képesítésüknek megbízható jeleit szolgáltatották.

De a mellett, hogy a törvényhatósági tisztviselőkre eszközözendő választásoknál a törvénynek szorosan megfelelő minősítést elengedhetlen feltételnek tekintem, — ezen felül elvárom, hogy a választások eszközésénél a minősítettség magasabb foká, a fizikai munkaképesség, a feddhetlenség és megbízhatóság is részhajlás nélküli megérdemelt figyelemben részesítenek. Minthogy pedig a tisztviselők állások betöltésének nem az alkalmazást keresők megélhetési érdekeinek kielégítése, hanem egyedül és kizárólag az képezi a célját, hogy a közigazgatási teendők kielégítő ellátása szakképzett és kifogástalan munkaerők megválasztása által biztosítható, — azon reményemnek adok kifejezést, hogy a vármegye közönsége a tisztújító szék alkalmával a személyi, vagy családi érdekeken alapuló jogosulatlan igények figyelmen kívül hagyásával csakis oly egyéneket fog bizalmára érdemesíteni, kik megnyugtató kezeséget szolgáltatnak arra, hogy nagy felelősséggel járó megbízatásuknak a köz- és államérdeket minden irányban kielégítő mértékben lesznek képesek megfelelni. Ezek után felhívom a vármegye közönségét, hogy a tisztújító közgyűlésnek összehívása iránt, tekintettel az 1886. évi XXI. t. c. 83. §-ában foglalt rendelkezésre, akként intézkedjék, hogy a új tisztikar

a jövő év január 1-ével megkezdhesse működését.

E helyütt tekintettel arra, hogy az imént idézett 83. §-szerint tisztújításkor azon törvényhatósági bizottsági tagok bírnak szavazattal, kik a következő, t. i. az 1896-ik évre vétettek fel a legtöbb adót fizető és választott bizottsági tagok névjegyzékébe, — figyelmeztetem a vármegye közönségét, hogy a bizottsági tagok választása, valamint az esetleges pótválasztások megejtése iránt a kellő időben és akként intézkedjenek, hogy az 1896-ik évre megbízatással bíró bizottsági tagok a tisztújító közgyűlésre meghívhatók legyenek. A tisztújító-szék határnapjáról és a tisztújítás eredményéről annak idején külön-külön jelentést várok. — Perczel s. k.“

Hirek.

Pécs, 1895. július hó 12.

— **(Előkelő társaság)** tartja máától kezdve péntek délutánonként összejövetelét a tettei felső vendéglőben. A kir. ítélőtábla szüneti tanácsának tagjai ugyanis elhatározták, hogy a nyár forróságát egy kis barátságos összejövetellel enyhítik s erre meghívták a szabadságukat élvező, de itthon Pécsen nyaraló bírákat is. Ma este lesz az első összejövetel.

— **(Ünnepelt postaigazgató.)** A helybeli posta és távirdaigazgatósági tisztikar egyesülve a m. kir. posta és távirda hivatal tisztikarával, tegnap este a postahivatal kerti helyiségében Opra Péter igazgató névünnepe alkalmából sikerült társas összejövetel rendezett. Szébbnél szébb felköszöntők hangzottak el; majd az ünnepelt igazgató köszönte meg a szíves jókívánatokat s figyelmet, a melyben őt a mai napon részesítették. A mulatság a legjobb hangulatban a késő éjjeli órákig tartott.

— **(Kávéházi hecc.)** Kora hajnali órákban vígan mulat a Ribay kávéházban két három jókedvű kompánia. Az egyik társaság a tekeasztalon hajtja a golyóbit, a másik csendest játszik, a harmadik meg iddógál. Hogy-hogy nem, az egyik iddógáló vékonydongájú „nagyaságos ifiúr“ valami olyast szól oda a biliárdozó „teins urhoz“, hogy ez tanácsosnak vélte amazt alaposan nyakon teremteni. A nagyaságos ifiúr annyira be volt illuminálva, hogy a pofont csak másnap konstataálta dagadt képea felén és nyomban intézkedett a párosviaskodás felől. De hogy emberéletben hiba nem esett, illetőleg hogy lyuk nem lövődött a szunyograjoktól hemzsegő nyári levegőben: csak annak tulajdonítható, hogy a pofokodó tekintetes ur valami hivatalnok-féle ur, aki mint ilyen irtózik a párosviadaloktól.

— **(Pályázat.)** Az igazságügyminiszter a pécsi kir. törvényszékhez 2 törv. bírói állásra hirdet pályázatot. Pályázati kérvények két hét alatt adandók be.

— **(Megrovási kaland.)** A cimberék és teutonok harcára emlékeztető fülrepszó zaj, üvöltéshez hasonló emberi hangok ébresztik fel napról-napra hajnali 2 órákor a Széchenyi-tér felső részén lévő lakókat. Alig fordultak néhányat puha ágyaikban, máris kezdetét veszi amaz istentelen zaj. Mi lehet az? Nem más, mint az aszfaltozók türehtlen

lárma, kik alig, hogy az idő éjfél elhagyta, megkezdik barbár munkájukat. Fej nagyságu kalapaccsal, dorongokkal tördelik a kőkemény aszfalt pogácsát, a kazánokkal harangoznak, majd üvöltő hangon kezdenek beszélgetni, s e sokféle keveréke a hangnemeknek adja azt az elviselhetlen zajt, mely a környék lakóit absolute aludni nem hagyja. Jellemző e népre ama kifejezés, melyet egy, a közelben lakó német uriember hallott: „Was machen die Asphaltbetyarren...?“ Véleményünk szerint a város közzepe nem való az ilyenmü munkálatokra; vagy végezzék el nappal, vagy ha éjjel teszik, úgy tegyék azt a városon kívül, így aztán nem lesz baj.

— **(Gyilkosság a bálban.)** A tolnai „Oroszlán“ vendéglőben — mely egyuttal a „Néppárti Olvasókör“ is — vasárnap délután 6 órákor hajmeresztő gyilkosság történt. Mint minden vasárnap, már a délutáni órákban megkezdtek az odajáró ács- és kőmivességek a táncot, mely azután hétfő reggelig szokott tartani. A táncmulatságba, a többek között, belekeveredett Güld József tolnai előjárónak János nevű 20 éves fia is, aki október elsején öltötte volna magára a „császár“ ruháját. A mulatság a rendes duhajkodás mellett tartott egész délután, mikor is a szintén ott lévő Greif Mihály ácssegéd megunván az egyhangúságot, egy darab 5 forintost vágott oda a trombitásoknak azzal a parancssal hogy neki is fújjanak már egyszer, ne csak mindig ennek a „rekruta népségnek...“ Ebből azután szóváltás, majd duhajkodás támadt közte és Güld János rekruta között, de az odasielő legények a heveskedőket hamar szétválasztották. A boszu érzése azonban égett, forrt Güld Jánosban, annyival inkább, mert már régebbi idő voltak haragosak, mert Greif őt már két ízben úgy torkon ragadta, hogy bele kékült. Esti 6 órákor Greif Mihály ácssegéd kiment az udvarra, de észrevétlenül nyomon követte őt Güld János is, és midőn a kuthoz közel ért, Güld egy éles bicskával hátulról megtámadta Greif Mihályt, és a jobb halántékába egy 5 centiméter mély sebet szurt, úgy, hogy a szem idegeit átmetszvé, jobb szemé rögtön kifordult. Mindez egy pillanat műve volt. Greif segélykiáltásaira többen odasiáltak, kimosták a mély sebet és a sebesültet kívánsága szerint visszavezették a táncterembe. Egyik félreeső asztalnál húzta meg magát egész esti 9 óráig, és már ekkor is olyan gyöngö volt, hogy kérte társait, vezetnék haza. Mikor társaival haza vánszorgott, a nagy seb láttára rémület fogta el a háznépet. Orvost nem hívtak, és így a szerencsétlen Greif Mihály iszonyu kínok közt hétfőn reggel 10 órákor kiszenvedett. A vizsgáló bizottság kedden reggel jött át Szegzárdról, megejtette a boncolást és megállapította a halál okát. A gyilkos Güldot még vasárnap este elfogták, láncra verték, és egyelőre a községi tömlőbe zárták. A csendőrség jegyzőkönyve szerint a gyilkos teljes beismerésben van, sőt tegnap, midőn nővére ételt hozott neki a börtönbe, és látta a megláncolt fivérét, sirva kiáltott föl:

— Hiszen nem te voltál a gyilkos, hanem Tunczinger!

Güld egész nyugalommal mondta neki:

— Tévedsz, mert én szurtam meg őt. Már két év óta vártam a boszu napját...

Boldogságuk ege még sem volt egészen derült. Két fekete felhő árnyékolta be a Turbékiek háztáját; két csunya östét felhő, mely alig rejteget jót a méhében.

Anyó a nyoszolyát feküdte éj-naponta. Kamilás meleg vízbe fűrésztgették, eret vágattak rajta, de nem érezte jobbulását. Még a híres turozovai tudós emberre se sajnálták a költséget, ki ráimádkozott anyóra; de ez csak nyögött, csak fogyott. Egy reggelen aztán olyan rosszul lett, hogy a tisztelendő úr már csak a szent kenéssel láthatta el a hosszú utra...

Az egyik fekete felhő hát eltakarodott a fiolok feje fölül. Nem köllött többé anyó kinjait tehetetlenül nézni, ami pedig úgy fájt a szívöknek. Nyugodjék békével!

Hanem a másik felhő annál jobban terült, mindegyre komorabban feketedett. Néha napján dörögött, villámlott is. Egyszer-egyszer le is ütött. Tanu bizonyosság rá a Naca testén imitt-amott végigkékölő csikós folt, meg daganat.

— Ha ver is, — sirdogált szegény lélek, — azért ver, mert szeret. Majd nem ver, ha már nem törődik velem.

De aztán a faluban is meghallották ezeket a veszedelmes menykúcsapásokat. Az asszony egyszer-kétszer a köllétinél valamivel hangosabban visított; egyszer meg az oktalan kimenekült az istálló mögött levő asilvafa alá pityeregni. Hogy, hogy nem, Samuné azomszédaasszony épp akkor bolygatta kertjükben a krumplicskéket. Dehogy tudta volna megállni a szót:

— Hugom te, megest rád rontott a férfi?

— Pedig mindenben a kedvit keresem. Elhitheti asszonynéne, nem én vagyok az oka, hogy nem találom el a szándékát.

— Telekűtesd csak nevre lányom az épületet, meglásd, hogy mindjárt enged valamit a természetiből. Hej, sokat vijódtam én is a megboldogultommal, — az isten nyugosztalja szeginyt, — mig eltaláltam a gusztsút, hogy ráírtam a jussomat felibe.

— Hát miért nem szól az uram, ha csak ez a baj?

— No csak ne duzzogj Naca; azért adott az isten a fehérségnek szemet, hogy olvasson vele a férfi szivében. Te oktondi te, még ezt se tudtad? Milyen kurta fölfogásuak is ezek a fiatalok!...

A telekűlés is megessett. Jegyző úr átírtatta a kis belsőséget-külsőséget felibe a Sándor nevére. De a kék foltok mégse koptak le a Naca gyöngö testiről. Már a plebános ur is beleártotta magát a dologba:

— Fiam Sándor, okos ember vagy; nem hiába tettek meg katonáéknál sarzsínak. Minek hát mindig ütni dobni azt a jóra való fehérséget?

A lepirongatott ember nagyot sóhajtott, aztán kalapja peremét szemére gyűrve felelte:

— Szent igaz; de hiába, ha nem vagyok ura az akaratomnak. Mintha a rossz komandirozná a kezem-járását!... Talán másképp lenne, ha a lármba gyereksírás keverednék, talán ez megtörné az erőmet, meglágyítaná a szivemet... Ej, minek bölcső a háznál, mikor — üres?

— Tudtam, hogy itt a bökenő. No de csak türelem fiam: jó az isten, jót ad.

Csakhogy az istenáldás késett — maradt; az asszony pedig napról napra sirt, bántódott, mert az ember itálra adta magát.

Tavas kezdetén volt, hogy a menyecske hajtaltájában eltűnt a faluból. Senki se tudta, hova-merre vette útját. Volt, nincs...

A Turbékiek háza ugyancsak megvedlett. Nincs, aki tapassza, meszelje. Az ablakokat meglepte a vastag por, az udvart kiverte a maszlagos dudva; a hófehér libuskák gágogása elnémult. A fejsők tud' isten hun-merre, kinek tejelnek; a vellásszarvu tinók árát is elnótázta gazd'uram a korcsában. Pusztul, veszik minden; az ember is szutykos, rongyos, nincs, aki gondozná. Az asszony, az a rossz, az a komisz asszony, az a hűség nélküli való fehérség itt hagyta az urát a faképnél.

— M'ért is hogy utamba hozta az ördög valaha? Hej ha még egyszer a kezembe kerül, — nem bánám aztán, ha hőtigg a börtönt ülném is!...

Sándornak egyszer valami ügyes-bajos dolga akadt a bíróságnál. Verekedett; no mer' hát az ital minden rosszra ráviszi az embert.

Hazaballagtában úgy délfelé járt az idő, mikor neki váltott a kebeleli makkoltatónak. Itt az erdőszélen egy kissé ledült pihenni. Homlokáról csak úgy szakadt a forró veríték. Na mer' hogy a gondok, azok a gondok...

Ezenközben a nap fölért a delelőre. Gömbölyű, pufók arca csupa tűz, merő pirosság lesz, amint egy szakadozott felhőrongy mellől sanda szemekkel nézgeti amott a dombon majd térdig gyűrődött piros szoknyás fehérséget, ki vígan gyűjtögeti rendekbe a pézsmaszagu finom sarjuszénát.

Mellette a csipkés levelű cicfark tövén hűselő kabócák mintha neki kedveskednének sokhangú nótáikkal; a sárgaszemű pipitér virágok is mintha az ő tiszteletére hajtogatnák apró fejecskéiket.

Mikor tudtára adták, hogy áldozata kiszenvetett, csak ennyit mondott:

— Ha tudtam volna, hogy a szurától meghal, akkor még sem szurtam volna a halántékán.

A gyilkost ma erős fedezet mellett Szegzárdra vitték, szerencsétlenül áldozatát pedig délután nagy sokaság részvétele mellett földelték el.

— **Baranyavármegye összes községei, pusztái és telepeinek politikai beosztása** cím alatt Kumpfer Márton segédjegyző, jelenleg 52-ik ezredbeli őrmester valóban hészágpótló táblázatot állított össze és adott ki. Az egyik rész foglalja magában a (községek, puszták stb.) tulajdonképpeni politikai beosztását járásokként és körjegyzőségekként, míg a táblázat másik része index-szerűleg magában foglalja az összes helyneveket, melyek római és arab számokkal lévén ellátva, azonnal tájékozást nyújtanak arról, vajjon az illető helynév melyik járás, melyik körjegyzőség, vagy mely községhez tartozik. A táblázat ára 30 kr, mely árért Taisz József könyvnyomdájában kapható.

— **(A mecsekhatáti csorda veszedelme.)** A mecseki erdei legelőn pécsi polgárok tulajdonát képező vagy 30—40 db. fiatal szarvasmarha legelész. Az állatok sokszor egész napig is elkóborolnak, anélkül, hogy vizet találnának s így a szomszagságtól gyötörtetve lótnak-futnak a meredek hegyoldalak lejtőin s a pásztor hanyagsága folytán megcsúsznak egyik-másik állattal, hogy valami szétágazó faderék közé kerül s ideszorulva addig kinlódik szegény, míg végre az éhség-szomszagságtól elvész. — Most még ennél is nagyobb baj ütött ki a csorda között, — a ragadós száj- és körümfájás, mely veszedelmes betegséget tegnap konstataitva az állatokon a városi állatorvos, ki Kovács rendőrbiztos közbenjötté mellett zár alá vette a csordát. Nem ártana, ha gazdáink lelkiismeretesebb pásztorra bíznák állataikat.

— **(Vetések állása.)** Vaiszlórol írja levelezőnk, hogy ott a vetések a lehető legjobb reményekkel kecsegtetnek. Az árpa, rozs már nagyobb részt le van aratva s a buza aratását is megkezdették már. A kalászos gabonaneműek szalmája nem sok, de a mag mégis nagyon kielégítő. A kukoricavetések pedig emberemlékezetet meghaladó idő óta nem voltak ilyen szépek, mint most. Ha mint eddig, ezutánra is megkíméli a határt a jég, nem lát szükségét a legszegényebb sem.

— **(Adakozás.)** A havi hegyi kőkeresztre újabb adakozott: Heinzmann Rózaa 1 frtot.

— **(Tres faciunt collegium.)** Prudics József utfélfelügyelő, vulgó: csavargó ez év elején beözögött Árpádra egy jóra való, jó magabíró gazdához kocsisnak. Ebben a minőségben megismerkedett Széki Ferenc kollegájával, a ki egy másik gazdának lovait vakargatta. Széki gazdájának istállójában egy jókora kulcs löggott, mely használaton kívüli állapotában bizony nagyon megrozadásodott. Prudics többszörösen szemügyre vevén a kulcsot, úgy találta, hogy az körülbelül illeni fog a gazdája pince-ajtájába. Elvitte a kulcsot, de hát kisse nagy volt. Széki azonban raspolylyal segített a bajon, úgy, hogy a kulcs végre pompásan „szuperált” és így a kocsis urak minden akadály nélkül hatolhattak be a gazdagon felszerelt borrhaktárba. Egész nagy böjtben hordogtat-

Az erdőszélen hűsülő ember is mohó vágygyal nézegeti a három-négyszáz lépésnyire dolgozó asszonyt és akaratlanul is eszébe ölik elhagyatottsága. Látja a pusztuló hajlékot, mely olybá tűnik föl előtte, mint egy üresen maradt fecskéfészék, mit félig elmosott a suhogó záporosó. Tekintete végig siklik szakadt külsején, aztán el se hiszi, hogy ő maga volna az a kényes Turbéli Sándor, akiért úgy bomlott valaha a vászonnép; akit úgy böcsült, szeretett az... a... Naca!

— Csak legalább tudnám hun — merre keresni, — folytatá gondolatát, — innen-onnan több lesz fél esztendőnél, hogy nem láttam. Ugat a falu szája, hogy elüldöztetem az asszonyt világgá. Rám fogják, hogy csak a vagyonát akartam... De nem is megyek ám többet haza: tübe szakadjanak el az inaim, ha még egyszer átlépek a falujok határát. Lesz ami lesz!...

A szellő megmozdította feje fölött a tölgy leveles ágait; a szomszédos vadberkenye bozóiban csacska zöld kányák riogtak; háta mögött megmozdult a sötét erdő és elkezdett suttogni, beszélgetni: volt egyszer egy gyöngye testű fehérenp, meg egy bolondos vad ember, aki annál jobban örült, minél hangosabban sirdogált a gyöngye testű fehérenp.

A vad ember szeméből kicsordult a melegvíz: — Ostoba eszem te!
Aztán folyt a könyve, folydogált, míg a hivatalan szend ergés elapasztotta folyását.

Alkonyodni kezdett, mire a nehéz álom eltakarodott pilláiról. Oldalt fektében mintha hangot hallana mögötte:

— Csicsi baba, csicsi!

Fölül fektéből és uramfia, ott látja maga mellett azt a szénagyújtógot, piros szoknyás asszonyt,

ták innét a bort veder számra és hogy jobban menjen a mulatság, meghívták Karpfi Ferenc facér kosárkötőt, a ki harmonikájával mulattatta a két kollegát, persze fizetés fejében ő is alaposan leosztta magát mindennap. Egyszer ilyen pityókás állapotában Karpfi elszóltta magát és megnevezte a titkos forrást, a honnét oly hosszú időn át ellátták magukat a szőlő levélével. A feljelentés megtétele, a három tagu kompánia ma adott számot tetteért a pécsi kir. törvényszék előtt, a hol beismerésben lévén, Prudics lopás büntette miatt két évi fegyházat, Széki bűnrészeség miatt 8 hónapi börtönt és Karpfi orgazdaság miatt 3 hónapi fegyházat kapott. Az ítélet jogerős.

— **(Szülés a börtönben.)** A pécsi kir. ügyészség börtönhelyiségében érdekes családi szcena játszódott le a közelmúlt napokban: Amrein Mari, városunkban kitűnően ismert tolvaj-hölgy egy egészséges fiúgyermeknek adott ott életet. Amrein Marinak tegnapi napon lett volna végtárgyalása, a mely azonban az épen említett családi ünnepély miatt elmaradt. Anya és fiu a körülményekhez képest jól érzik magukat.

— **(Meggzőkötött tolvaj-csemete)** Weisz Pál kaposvári kereskedő-tanonc alig lépte át gyenge 16 évét, máris a rossz utra lépett. Hüen szolgálta több mint két évig főnökét, Blach Lipótót, nem is volt semmi kifogás a kezdő merkurfi ellen, s most mikor már hónapok választották csak el a nagy naptól, melyen felszabadul, a bűn posványába lépett: meglopta főnökét s — megazkötött. Köröztetését elrendelték.

— **(Fülbevaló-tolvajok.)** Ugy látszik, ismét sorra jönnek azok a bizonyos öreg anyókák, kik jóakarattal a kapualjába csalják az utcán járó kis lánykákat, s fülökből szépen kiemelik az ékszert. Tegnapelőtt történt este felé, hogy valami 5—6 éves lányka futott siránkozva szüleihez: „Édes anyám, egy néni elvitte a fülbevalómat...!” Mit tudtak mást tenni a szülők, mint jelentést tenni a rendőrségnél, mely most lépten-nyomon keresi a furgangos tolvajokat.

— **(Csak sást nemzenek a sasok.)** Iskolába járt a Számi gyerek s szorgalmasan tanulgatta az irtalmas samaritánus könyvfacsaró történetét. S mikor felhívta belőle a tanító, el is mondta, mint a karikacsapás egész addig, hogy... és jöve egy samaritánus s bevitte a megsebesített embert a városba. (Itt az következett volna, hogy elvitte a vendégfogadó házba s ott jó ápolásban rézesítette.)

— Hát a városban mit csinált vele? — kérdezte a tanító.

— A városban? A városban, mihelyt beértek, elvitte az üzletbe s ott a felesége főzött neki herbatét.

— **(Szinielőadás nyári mulatságon.)** A szigetvári önk. tüzoltó testület által f. hó 14 én vagyis vasárnap a beczefai erdőben rendezendő nyári mulatságnak már eddig is érdekes és mulattató műsorához a rendezőség intézkedése folytán, este egy egyfelvonásos vígjáték is kerül színre, előadva az ott időző színtársulat által, a mely körülményt az érdeklődő n. é. közönség szives tudomására hozza tisztelettel a rendezőség.

kinek nyitott kebelén egy hajatlan, fogatlan kis kölyök szívja az édes anyatejet.

— Naca te?!...

— Sándor... lölköm uram, de el vagy hagyatva!

— Naca te, ki ez akit a melleden nevelsz, hunnan, kié, ki tücske-bogara?

— A tiéd, az a pjaé.

— Naca te, ne mond te!... igaz te?...

— Szent igaz; bizonyosság rá a jó lsten, meg a kámaházi ángyi néne. Hozzá menekültem, nála született a gyerek ezelőtt hat héttel. Sándornak kereszteltük, mer' hogy egészen rád formáz...

— Naca te, meg van ám még otthon a cifra bölcső, ne vinnénk haza a gyereket?

— Csakhogy előbb megköszönjük az ángyi jószágát.

Aztán fölkeltek a fa alól. A gyerek olyan szépen mosolygott Turbéli gazd'uramra, hogy ez kikapva anyja kezéből, örömben csak ennyit tudott mondani:

— Adszí a gyereket; neked ugyanis nehéz lenne, majd én viszem.

* * *

A másik fekete felhő is eltakarodott, hát a Turbéliék háza tájáról és kisütött fölöttük a fényes napsugár.

A ház falait újra meszelték, a vastag dudvát is kigyomlátták a kűszöb mellől. A fehértollu libanyáj megint csak ott gágogott az udvaron; egy év múlva meg a vellás szarvu tinók is visszakerültek az istállóba. A ház megtellett örömmel, mert a cifra-bölcső ott ringott a szoba közepén rubintos terhével...

BÉRCZY KÁROLY.

— **(A hadnagy ur legénye)** A hadnagy urnak nem izlet az ebéd. Az álom folyton odaült a szemé pillájára. Alig várta, hogy végignyuljék a pamlagan.

Kitárja az ajtót s kimordul a legényére:

— János, hé!

A János nagy peckesen áll meg az ajtóban.

— Parancs?

— János, — izé — lefekszem kicsit, nézd csak, egy óra múlva, ha a nagymutató a tizenkettőön, a kismutató a kettőön lesz, kelts föl engem, de el ne hibázd.

... A hadnagy urnak valami rut álma lehetett, mert egy egy félóra múltán lefordult a divánról. Megtörli a szemét, — fölnez, — néz...

Mi az?

A János ott állt a fali óra alatt a széken két kezét kinyujtva mereven.

— Mit csinál az ott?

A János oda se fordult, úgy felel.

— Alássan jelentem, eltalálnám hibázni az üdőt, hát odateszem az njam a két numeráhos.

— **(A osismadia osismája.)** A szegárdi kir. törvényszék egy megkeresésben Baranyamegye alispáni hivatalát telkérte, tartaná nyilván egy ócsányi polgár politikai jogainak felfüggesztését. Az alispáni hivatal e sorok olvasása után egy jól nevelt kérdőjelle alakult, majd tollba mondta, isenétül a szegárdi törvényszéknek, hogy Ócsány Szegárdtól félórányira fekvő tolvamegyei község, s így a kívánt nyilvánartás csak Tolnamegyénél esaközölhető.

— **(Részeg-filozófia.)** Egy alaposan elkészült polgártárs lépeget bizonytalan ingadozással a városháza előtt és erősen szorongatja kezeivel a kabátja csücskeit. Egy fiatal urnak feltűnik a kabátját szorongató illuminált fejű magyar és megszólitja:

— Atyafi, miért szoritja úgy a mándlija-csücskeit.

A pógár nagyot sercentve fogai közül, imigy felel:

— Mi a szösz, hát csak köll valamibe fogódznom, ha azt nem akarom, hogy eldüljek!

— **(Találatott.)** Egy minden tudományokban jártas papagáj (kakadu) találatott. Tulajdonosa jelentkezzék a rendőrségnél.

Művészet, irodalom.

„Magyar Lányok”. Ez a czime a legolcsóbb, legszebb és legtartalmasabb lapnak fiatal lányok számára. A most kezdődő évnegyed első számába irtak Tolnai Lajos, Tábori Róbert, Barta Irén, Sas Ede, Tömörkény István és Szabóné Illésy Piroška. Előfizetéseket elfogad a kiadóhivatal (Andrássy-ut 10. sz.), amely kívánatra bárkinek ingyen küld mutatványszámot.

„Uj idők” a most megjelenő számmal kezdi meg második félévét. Tartalma: Szabolcs házassága, elbeszélés Herczeg Ferencztől. (Ez az elbeszélés az egész következő negyedében át folytatódik.) — Jelszó, költemény Endrődi Sándortól. — Csók után, vígjáték Murai Károlytól. — Szent Pál csengője, elbeszélés Mikszáth Kálmántól. — Regény, vers Palágyi Lajostól. — Nász a rengetegben, elbeszélés Bródy Sándortól. — Továbbá kisebb rajzok Bársony Istvántól és Sebők Zsigmondtól, valamint egy nagyon gazdag és érdekes Mindenféle-rovat. A pompás illusztrációkat Skutetzky, Neogrady és Rubovits készítették. A kiadóhivatal (Andrássy-ut 10. sz.) kívánatra bárkinek ingyen küld mutatványszámokat.

TÁVIRATOK.

— **Bolgár küldöttség a cárnál.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Sz. Pétervárról az eddigi hírekkel ellentétben jelentik, hogy a cár Klement metropolitán kívül a bolgár küldöttség többi tagjait is fogadni szándékozik. A küldöttség állítólag Lobanov külügyminiszternél Ferdinánd fejedelem levelét mutatta be, melyben Ferdinánd, mint a cár vazallusa, a királyi koronát kéri.

— **Felfüggesztett rendőrkapitány.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Cserenyés János makói rendőrkapitányt — egy Szegedről érkezett távirat szerint — hivatalos hatalommal való visszaélés miatt a belügyminiszter állásától felfüggesztette.

— **Hivatalos dementi, tehát igaz.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A „Fremdenblatt” dementalja, hogy Kielmannsegg osztrák miniszterelnök Ischlbe azért utazott, hogy a királytól a prágai kivételes állapot megszüntetését kérje.

— **III. Sándor cár bolgár gyászolója.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Szófiai távirat szerint azon a napon, melyen a pétervári bolgár küldöttség III. Sándor cár sírját megkoszoruzta, az egész Bulgáriában gyász isteni tiszteleteket tartottak.

Nyilvános előadások jegyzéke.

Julius hó 15.

Előadó: Dr. D o b i Imre.

1. Csomor József — Barki Juli és társa délelőtt 8 óra.
2. Tauszig Zeigmond — Frank László délelőtt 8¹/₄ óra.
3. Schvabach Sándor — Szeghő Árpád délelőtt 8¹/₂ óra.
4. Loósz Henrikné — Streiher Benő és társa délelőtt 8³/₄ óra.
5. Arnold József — Deák Imre délelőtt 9 óra.
6. Weisz Adolf — Bruszt A. és fia délelőtt 9¹/₄ óra.
7. özv. Kálmáncsi Sándorné — Kálmáncsi Juli délelőtt 9¹/₂ óra.
8. Horváth Marián és társai — Reisz Adolf délelőtt 9³/₄ óra.
9. Reisch János — Beck János délelőtt 10¹/₄ óra.
10. Kiss Samu — Szujkó Samu délelőtt 10¹/₂ óra.
11. özv. Krausz Ferdinándné — Kolin Gyula és neje délelőtt 10³/₄ óra.
12. Justus Sándor — Schvare Mór délelőtt 10³/₄ óra.
13. Mohácsi általános takarékpénztár — Pfaff János délelőtt 10³/₄ óra.
14. Augusztinovits József — Didovác József és neje délelőtt 10³/₄ óra.

Előadó: S a á g h y Vince.

1. Sárközi Sándor — Csendes István délelőtt 10 óra.
2. Németh István és társa — Rapoli János és társa délelőtt 10¹/₄ óra.
3. Stern Károly és Györe Anna — Gáspár Anna délelőtt 10¹/₂ óra.
4. Százuj Ede — Kiss Endre délelőtt 10³/₄ óra.
5. Szabó József — Szűcs János és társa délelőtt 10³/₄ óra.
6. Armuth Lajos — Nagy József délelőtt 10³/₄ óra.
7. Holcer és Landeman — Saortai Sándor délelőtt 10³/₄ óra.
8. Mühl János — Röthmüller Károly délelőtt 10³/₄ óra.

Laptulajdonos
SZAUTTER GUSZTÁV

TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC

Hirdetések.

8052. sz.

tlkvi 1895.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Baranyamegye gyámpénztára végrehajthatónak Taragya József végrehajtást szenvedő ellen 277 frt 13 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék területén levő Kőkény község határában fekvő a kőkényi 74. sz. betétben felvett I. 1—2 és 5—14 rsz. ³/₄ telekre ugy a 270 sz. betétben felvett 970/3/a. és 974/4/a. hsz. fekvősegekre 1289 frtban, a 74. sz. betétbe felvett II. 1—2 dsz. szőlőkre 66 frtban és 74. sz. betétbe felvett + 699/1/a. hsz. szőlőre 20 frtban és a 74. sz. betétben felvett + 720/2/a. hsz. szőlőre 22 frtban az árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1895. évi július hó 29-én d. e. 10 órakor Kőkény község bíró házában megartandó nyilvános árverésen a megállapított kiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 128 frt 90 krt. 6 frt 60 krt. 2 frt és 2 frt 20 krajczárt készpénzben, vagy az 1881. 60. t. cz. 42. §-ában jelzett árfo-lyammal számított és az 1881. é. nov. 1. 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadék-kepes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénz-nek, a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsen, 1895. évi április hó 16. napján. A kir. törvényszék mint tlkvi hatóság.

Vodicska Ferencz
kir. törvénzéki albiró.

Olasz Sport-Circus!

CORRADINI FERENC igazgató **TURINBÓL** 60 l-ső rangu női és férfi személyzetből álló társulata **július 26-án** pénteken reggel **külön vonattal**

Pécsre megérkezik és visszavonhatlanul 20 napon át

a **Buzatéren** külön e célra felépített nagyszerű faépületben

a legválogatottabb és igen nagy feltűnést keltő mutatványjaival

július hó 27-én este pont fél 9 órakor

MEGNYITÓ ELŐADÁST

fog tartani teljesen új és itt még nem látott műsorral.

Az előadások rossz idő esetében is megtartatnak, miután a lovarda eső ellen védve van.

Felhívjuk a n. é. közönség figyelmét arra, hogy **CORRADINI FERENCZ** igazgató, Európának legkiválóbb lóidomítója, egészen új, általa feltalált és a maga nemében páratlan lóidomító mutatványokat produkál, melyek Európában mindenütt a legnagyobb feltűnést keltették.

Naponként díszes és igen szép kiállítás

NÉMA-KÉPLETET fogok rendezni.

PENKA FERENCZ karmester vezetése alatt 15 emberből álló saját zenekarom fogja az előadások alatt a zenét szolgáltatni.

Társulatom, mely eddig Európa legnagyobb városaiban, u. m. Páris, London, Berlin, Bécs stben, kiváltképen Franciaországban a legfényesebb sikert aratta és legteljesebb elismerésben részesült, nem hasonlítható az országban körülutazó lovardákhoz, csak rövid ideig tart Pécsen, a buza téren levő nagyszerű faépületben, mely legkényelmesebben van berendezve, igen szép előadásokat. Az előadások a legnagyobb szenzációs ujdonságokat fogják bemutatni.

CORRADINI FERENCZ igazgató mint világhírű lóidomító, mely egyetlen a maga nemében, utolérhetetlen és vonzó lóidomításairól a naponként kiadandó falragaszok fognak a n. é. közönségnek bővebben szolgálni.

A személyzet névsora:

N Ó K:

HELENE k. a. mint kitünő párisi lovarnő.
FANNY k. a. mint parforce lovarnő.
ZSÓFI k. a. mint iskola ugrólovarnő.
ANGELINE k. a. mint körlovarnő.
JEANNETTE k. a. nyereg nélküli lovarnő.
JENNY k. a. jelmez lovarnő.

MISS LEONTIN k. a. kitünő légtornász.
ANETTA k. a. híres művésznő a telefonsodronyon.
3 CSODA TESTVER DE DIO utolérhetetlen nyújtó művésznők.
PRINCES IZABELLA k. a. a legkisebb sodrony művésznő a világon.

Mlle BELLEFOI bárónő világhírű magas iskola lovarnő.

U R A K:

MARTINI, mint Jokey lovar.
ALFONZO, saltomortale lovar.
VLADINENCO, kör lovar.
FRANCINI, mint jelmez lovar.
TICHY, kigyó utánzó.
CHARLES, szék és lámpa equilibrista.
3 STEINERETI TESTVÉR híres akrobaták.
SÁRI trapez művész.
2 CONRÁDI TESTVÉR légtornászok.

ADOLFI japáni bambuszsnád művész.
CORLI TESTVÉREK néger exentrix művészek.
DIO szalon bohóc.
ALBERTI bohóc.
BÖKELMANN bohóc.
FERRY mint Auguszt.
JOHN mint Auguszt.
LÁSZLÓ JÁNOS nyújtó- és antipot-lábművész.
PISTA magyar bohóc.
KÁROLY és JOSEFI ugró bohócok.

Egy 12 nő tagból álló CORPS DE BALLET

Md. de DIO balettáncosnő vezetése alatt. TAUBE, ROSA, MARI és OLGA k. a. mint műszónók.

Helyárak: Zártszék (számzott hely) 1 frt, I. hely 70 kr, II. hely 40 kr, karzat 20 kr. — Tíz éven aluli gyermekek és katonák örmestertől lefelé: Zártszék 60 kr, I. hely 40 kr, II. hely 25 kr, karzat 15 kr.

Bérlet- vagy családjegyek (minden előadáshoz érvényesek) 12 drb. 10 frt, I. hely 7 frt, II. hely 4 frt.

Társulatunk tagjai számára butorozott szobákat keresünk.

A címek a circusból nyújtandók be.

N. é. közönség! Nekünk nem szokásunk óriási reklámot csinálni vagy túlságosan igérni, mert meg vagyunk róla győződve, hogy a n. é. közönség társulatunk előadásaival teljesen meg lesz elégedve és biztosítjuk, hogy ily jól szervezett társulat Pécsen még nem volt, miért is kegyes pártfogását és számos látogatását kérve maradunk tisztelettel

Thaler Ede

titkár.

Corradini F.

igazgató és tulajdonos.

A „Pilseni polgári sörgyár” pécsi raktára.

Alulírott tisztelettel értesíti a n. t. közönséget, hogy

a Pilseni sör-raktár helyiségeit és csemege üzletét

építkezés következtében, a király-utcai Bazar-épület udvari helyiségébe helyezte át, a hol a polgári sörgyárból való pilseni sör — mint eddig — ezentul is kimérve és palackokban kifogástalan minőségben a n. t. sörfogyasztó közönségnek rendelkezésére áll. — A palacksör helyben a házhoz szállítatik a vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Teljesen tisztelettel

NICK A. K.

csemege kereskedő a pilseni polgári sörgyár képviselője Pécsen, király-utca, Bazar-épület udvarában.